

Kampenkalenderen 1995

Willibald Storn: Teddybjørner

Utgitt av Kampen Historielag
Bøgata 21
0655 Oslo

Redaktør: Mona Larsen
Grafisk formgiving: Siri Bryn
Redaksjon for øvrig: Stig M. Berg, Terje Berner,
Hassa Horn, Bjørg Haavardsholm, Arne Kristiansen.
Repro og trykk: Kampen Grafisk A/S
Opplag: 850

Foto: Per-Anders Rosenkvist

Opprørsk maler i rosa hus

HAN BOR I ET ROSA HUS med blå vindusrammer, men det er ingen forsiktighet over bildene hans. Helt fra han kom til Norge for 37 år siden, har Willibald Storn satt farge på landet. Som ung mann forlot han Wien og Østerrike, mønstra på en norsk båt, gikk i land her og begynte på Kunst- og håndverkskolen. I 1972 flyttet han til Kampen – og ble.

Storn brakte sterke farger inn i den norske samfunns- og kunstdebatten. I 1969 blåste det kraftig rundt utstillingen «Coca-Donald Samfund, ikke ta meg».

– Dette var det første utstillingen som markerte bevisste holdninger til miljøet, sier Willibald Storn. Som fortsatt er engasjert, jobber mye og liker det.

– Bildet er noe mer enn pynt. Det har en kritisk del øg. Kunstneren kan være med på å bevisstgjøre folk, sier Storn. – Et bra bilde er en god alliert.

Storn har atelier og lager i en bakbygning til huset der han bor. – Du legger ikke jobben fra deg når du maler, er hele tida inne i en prosess og i en dialog med bildene, sier Storn.

Bilder med sterke farger og tilsynelatende munterhet er blant Storns kjennetegn. – Mange av bildene er ganske rå og spontane, jeg tenker ikke i det vide og det breie. Foran meg har jeg et stort hvitt ark som skal fylles, sier Storn. Formen kan være uhøvla, men han jobber hele tida for å oppnå harmoni. Storn har et

umettelig behov for å kommunisere. – Det var riktig å bli kunstner. Jeg ville ikke bytte med noen.

Willibald Storn har vært med på en rekke utstillinger i inn- og utland, og bildene er kjøpt inn av bl. a. Nasjonalgalleriet, Museet for Samtidskunst og Oslo Kommunes Kunstsamlinger. Han har også hatt mange utsmykkingsoppgaver. Høyehall T-banestasjon bærer hans signatur. I 1984 donerte han flere bilder til Kampen bydelshus. De frisker opp i storsalen.

Mona Larsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
52							1
1	2	3	4	5	6	7	8
2	9	10	11	12	13	14	15
3	16	17	18	19	20	21	22
4	23	24	25	26	27	28	29
5	30	31					

Februar

Foto: Arbeiderbladets arkiv

Brinken

DETTE GATENAVNET ER GAMMELT – og pussig, dansk som det er. På norsk skulle det nemlig hete «brekka», det vil si bratt bakke, kanskje som betegnelse på kneika opp fra Kampens Mekaniske Verksted til Kampens gate. Før 1871 het denne veistumpen «Underhaugsveien» og resten «Brinken». Da man ikke kunne ha to «underhaugsveier» i byen, fikk hele strekket tilbake sitt gamle navn, «Brinkens gate».

Brinken er også trolig en del av et middelaldersk veisystem, som strålte ut fra «Martestokker», dagens Galgeberg. Brinken var da en del av «vestanvegen», som førte videre over Tøyen ned mot det gamle brofestet ved nedre Foss og derfra opp til Gamle Aker kirke over Frogner mot det fjerne Fåbro - Lysaker.

Hvordan det danske ordet «brink» har blitt gatenavn, er mer enn gåtefullt. Kan det ha sammenheng med det halvdanske overklasse-miljøet på Tøyen på 16-1700-tallet?

Alle trehusene i «brekka» opp mot Kampens

gate ble revet i siste halvdel av 1980-årene. Det var en antikvarisk tragedie, da vi her trolig fant deler av den eldste bebyggelsen på Kampen. Folketellingene fra slutten av 1800-tallet har et innslag av tobakksarbeidere i denne bebyggelsen, noe som viser at det må ha ligget en tobakksfabrikk i nærheten – var det på Sørliløkka?

Erik Melvold

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
5			1	2	3	4	5
6	6	7	8	9	10	11	12
7	13	14	15	16	17	18	19
8	20	21	22	23	24	25	26
9	27	28					

Mars

«Nybyggere» på Kampen

BILDET VISER Martinius og Mathilde Rynning. De kom som innflyttere til Kampen på 1860-70-tallet, og slo seg ned i Hagegata.

Martinius var odelsgutt på Stor-Rynningen gård på Finnskog-kanten, men valgte å reise til Christiania hvor han arbeidet som baker i Sørligata. Mathilde kom fra Fagerstrand på Nesodden, og sammen fikk de 12 barn, og tok til seg den trettende.

En av guttene reiste til Minnesota, hvor han levde som fangstmann resten av livet. Resten av barna slo seg ned i Kampen/Tøyen-distriktet nesten alle sammen. En av guttene ble baker som sin far, og en av døtrene startet melkebutikk i Norderhovgata.

Av Martinius og Mathildes etterkommere ble

svært mange boende i strøket, og femte generasjon bor og trives fremdeles på Kampen.

S. M. B.

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
9			1	2	3	4	5
10	6	7	8	9	10	11	12
11	13	14	15	16	17	18	19
12	20	21	22	23	24	25	26
13	27	28	29	30	31		

Lauritsen & Sørensen's Tricotagefabrikker

LASØR BLE STARTET I 1878 og hadde sin produksjon i Apotekergaten 10, inntil de i 1912 flyttet inn i en ny og moderne fabrikkbygning i Kjøllberggata på Kampen. Ingeniør F. Selmer var byggmester, og dette var det første bygget hvor han benyttet armering i gulvene. Fundamenteringen hadde startet allerede i desember 1910 og bygningen var innflyttingsklar i januar 1912.

I 1914 var gjeldende lønnsatser i tekstilindustrien kr 16,- pr uke à 54 1/2 time. For visse arbeider kunne man tjene noe mer på akkord. Men i 1931 sto fabrikkens et halvt år på grunn av streik. Stridens eple var 5 øre pr time.

LASØR fremstilte stort sett det meste innen tricotasjevarer som passet for kvinner, menn og barn. Makko var undertøy for menn og gutter. Bomull og silke-undertøy for kvinner og jenter og strømper og ragg-sokker for alle. Et stort strikkeri fremstilte gensere og jakker i alle farver og populære var LASØR's lusekofter.

Det ble strikket på tyske spesialmaskiner. Frem til 1930 hadde LASØR et betydelig streichgarnspinneri, og farveriet vasket og farvet garnet til alle kulører. I 1930 fikk LASØR sin første cottonmaskin for fasong-strikkede damestrømper og Lasørstrømper ble etter

hvert et begrep. På systuen var det rundt 100 symaskiner for de forskjellige operasjoner. Tricotasjevarer krevde blant annet spesialmaskiner for at stoffet ikke skulle rakne i sømmene.

LASØR var en betydelig arbeidsplass og beskjeftiget i flere år om lag 300 arbeidere. Fra 1935 og til årene etter krigen var antallet 220 til 250. I 1959 ble produksjonen nedlagt.

Lokalene er i dag utleid til flere forskjellige bedrifter.

Arne N. Lauritsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
13						1	2
14	3	4	5	6	7	8	9
15	10	11	12	13	14	15	16
16	17	18	19	20	21	22	23
17	24	25	26	27	28	29	30

PSSST! VG -hver dag

9 Palmesøndag
13 Skjærtorsdag
14 Langfredag

16 1.påskedag
17 2.påskedag

Mai

Foto: Ragnvald B. Sæther

Seier'n er vår!

VI SANG SÅ DET LJOMET i Kampen park, rundt fredsbålet 8. mai 1945. En som ble kalt Tobben spilte trekkspill og i mangt et øye glimtet tårer, da han stemte opp med «Ja, vi elsker...»

«Seier'n er vår» ble sunget mange, mange ganger, og av fullt bryst som man sier. Folk flest i dag tror nok at «Seier'n er vår» er relativt ny, noe som ble laget da Kupper'n tok knekken på alle utlendinger. Men det er en engelsk melodi fra året 1900. Aldri har den vært mer populær i Norge enn sommeren 1945 (altså nesten halvt hundre år før Drillo og Espen Bredesen).

Se bildet: Det var fest i Kampen park 8. mai 1945. Fotografiet er tatt av min onkel, kampianeren Ragnvald B. Sæther. Det skulle være de voksnes feiring av friheten, med bål, flagg og glede. Men vi barn fikk være med hele natten. Selv var jeg ti år gammel, så jeg kunne ikke skryte av den store krigsinnsatsen, akkurat. Bålet var det imidlertid barna som holdt liv i. Vi hentet de ufysiske blendingsgardinene. Bare Kampen slott

(Norderhovgata 38) med alle sine vinduer, gav bålet næring i timer.

Jeg husker bare festen og at noen hadde litt på lomma, hentet frem fra skapets aller siste flaske.

Roger Gulbrandsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
18	1	2	3	4	5	6	7
19	8	9	10	11	12	13	14
20	15	16	17	18	19	20	21
21	22	23	24	25	26	27	28
22	29	30	31				

1 Offisiell høytidsdag
17 Grunnlovsdag
25 Kristi himmelfartsdag

Juni

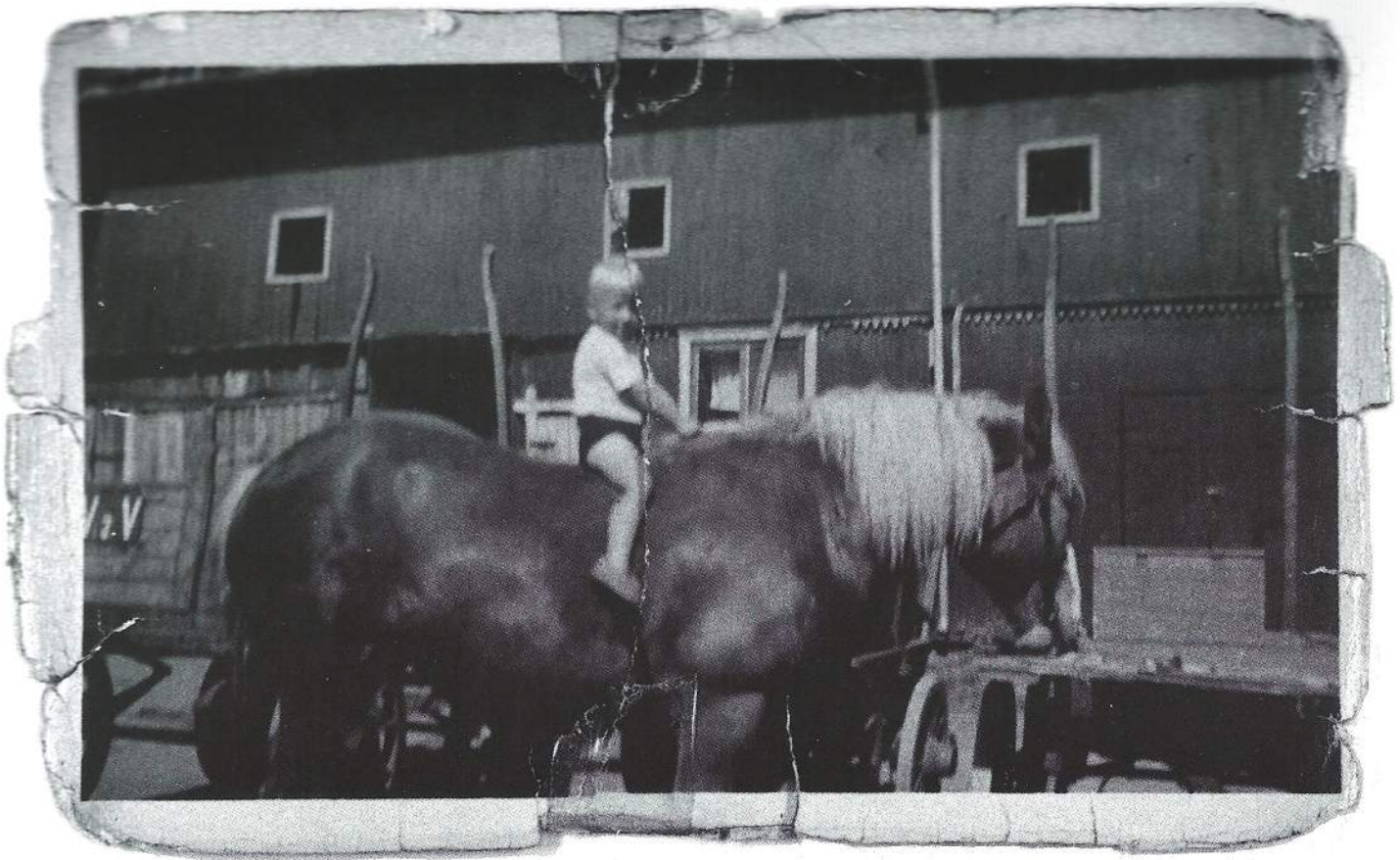

Foto: Vognmann Oskar

Stallen i Sørligården

BILDET ER TATT i gårdsrommet i Sørli Hovedgård rundt 1950. Etter krigen brukte veivesenet hest og vogn ved gaterydding, og det er disse karakteristiske vognene vi ser. Den store låven i bakgrunnen var tilknyttet selve gården, og i denne låven hadde veivesenet stall for sine hester.

Det var liv og røre morgen og kveld når vognmennene dro ut og kom hjem. Etter stell av hestene ble det ofte tid til prat og kanskje en forfriskning. Særlig forfriskende kunne det bli på lønningsdager.

Rett utenfor bildet (omtrent der hvor Økernvn./T-banen er nå) var det et stort jorde, og det hendte det var hesteslepp her, og det var et utrolig skue med de kjempestore arbeidsgampene. Dette miljøet var et spennende eldorado for unger i gården og strøket ellers.

Gutten på bildet var spesielt glad i hesten han sitter på, og vognmannen som kjørte ham (og tok bildet) hadde alltid tid til en liten tur etter at

arbeidsdagen var slutt. Vognmannen het Oskar og hesten het Påsan.

Både Sørligården, Oskar og Påsan er borte nå, men gutten bor fremdeles på Kampen.

S. M. B.

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
22				1	2	3	4
23	5	6	7	8	9	10	11
24	12	13	14	15	16	17	18
25	19	20	21	22	23	24	25
26	26	27	28	29	30		

4 1.pinsedag
5 2.pinsedag

Foto: Johan Brun

Henry «Stompa» Andersen, Kampen, Norge!

HENRY «STOMPA» ANDERSEN vokste opp i Hagegata og gikk på Kampen skole fram til krigsutbruddet i 1940. Idretten var en særlig viktig del av kulturen på Kampen, og «Stompa» begynte med fotball i idrettsklubben Frøy, som holdt til på Sørli plass. På den tiden ble det kjørt speedway på Jordal stadion, og det var her unge Andersen stiftet bekjentskap med motorsporten som skulle prege resten av hans liv.

Hans første sykkel var en «Rudge 500cc», og deretter har han kjørt det meste på to hjul. «Stompa» var aktiv på høyt nivå i motorcross, Enduro og T.T., og kjørte internasjonalt fra freden i '45 og fram til 1960, men det var i speedway han var stjerne. 4 ganger nordisk lagmester, 2 NM, 1 EM og et utall nasjonale og internasjonale seire gjennom en 15 år lang karriere.

Dette var i speedwayens gullalder, Dæhlenenga speedwaystadion var stappfull på hvert eneste stevne. «Stompa» gikk etter skolen i lære både hos Samsing på Galgeberg og hos «Gnomen & Basse», også kjent som Werner Lorentsen og Leif Hveem. Han fikk god bruk for alt han lærte der, for i gamle dager skrudde førerne alltid på sine egne sykler. Luksus og bobiler var ukjente begreper, og gutta tok toget til stevnene.

«Stompa» fyller 70 år i år, men har fremdeles sin glødende interesse for motorsykkelsporten og svært mange har dratt nytte av hans råd og erfaringer gjennom de siste 50 år. Mange skader og brudd i løpet av den aktive tiden krever sitt, men «Stompa» har

fremdeles en motorsykel stående, og vi håper å se ham på veien en varm sommerdag!

Bildet er et lite stykke speedwayhistorie, og er fra Europamesterskapet på et fullsatt Bislett i 1956. Nr. 2 er Basse Hveem, nr. 12 er Ove Funden, en av historiens største speedwayførere. Men i front er nr. 5, Henry «Stompa» Andersen fra Kampen, og han raser fram til seier og gull i E.M!

S. M. B

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
26						1	2
27	3	4	5	6	7	8	9
28	10	11	12	13	14	15	16
29	17	18	19	20	21	22	23
30	24	25	26	27	28	29	30
31	31						

August

Nytt foto: Per-Anders Rosenkvist

45-årsjubileum i fjor

VI BEGYNTE vår skolegang i 1942, men ikke på skolen. Kampen skole var beslaglagt og disponert av die Wehrmacht. Vi ble skolegutter på vandring:

1. klasse – våre skoletimer tilbrakte vi i Betanien i Bøgata.
2. klasse – vi hadde klasseværelse i Kristi Menighet i Skedsmogata først, og deretter i Arbeidshjemmet i Normannsgata.
3. klasse – hele skoleåret holdt vi til i huset til Deichmanske bibliotek (filialen) nede på Grønland.
4. klasse – tilbrakte vi på Kampen igjen, dels i kirkens sakristi, dels i menighetshuset og i private hjem.

Så ble det endelig skole på Kampen igjen.

I okkupasjonsårene gav skolen ikke bare lærdom, men også mat. Den ene dagen fikk vi betasuppe, den andre havresuppe. Tran fikk vi hver dag. Vi måtte åpne munnen, og der helte

frøken en skvett av flaska.

Maten ble frakta rundt med en dragkjerre på to hjul fra gamle Jordal kafé. De største gutta måtte trå til med å dra, sammen med en kar som vi kalte Krampe-Harald.

Roger Gulbrandsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
31		1	2	3	4	5	6
32	7	8	9	10	11	12	13
33	14	15	16	17	18	19	20
34	21	22	23	24	25	26	27
35	28	29	30	31			

September

Johannes Steen med hestene. To av barna, Knut og Inger, til venstre.

Vognmann Steen i Hølandsgata 7

JOHANNES STEEN kom til Kristiania i 1923, 28 år gammel. Eldstebroren hadde overtatt gården i Ullensaker. Johannes søkte lykken i hovedstaden med det han fikk hjemmefra, en hest og 4000 kroner i lomma. Han fikk arbeid som kjørekare i veivesenet og resten av sitt yrkesaktive liv var han i tjeneste som vognmann for Oslo kommune. Samme året giftet han seg med Jenny. De hadde stått til konfirmasjon sammen og var kanskje kjæresten fra ungdomstiden. Jenny hadde jobbet på kjøkkenet til Café Engebret og var hushjelp i såkalt finere hus i Kristiania.

I 1925 kjøpte Jenny og Johannes Steen St. Halvardsgate 51 for 14 000 kroner. Her lå gulvet under gatenivå, og det måtte skiftes på grunn av fukt og sopp. Familien Steen ble hardt rammet av tuberkulose, og det kan tenkes at forholdene i huset i St. Halvardsgate bidro til sykdommen. Man så seg om etter et annet sted å bo. I 1939 lå Johannes på Vardåsen sanatorium. Datteren Inger husker at hun og moren så på Hølandsgata 7 denne høsten. De ble servert koteletter og hermetiske plommer med krem, og eieren ville selge. Men det tok tid. I april dagene 1940 ble barna evakuert til Ullensaker. Herfra dro moren inn til byen med 22 000 kroner innsydd i korsettet. Kjøpet var i orden.

I Hølandsgata 7 stod to hester på stallen. Dessuten leide Steen to stallplasser av Børresen i Hølandsgata 8. Og han hadde kjørekarerer, Jitterbug, Ola Lat, Maleren og Geggen var oppnavnene deres. Arbeidsdagen startet fem om morgenen. Klokken ni ble det servert frokost mens hestene ble foret. Klokken ett var det spising

igjen. «Maten stod på bordet hele dagen», minnes Inger. Fredag kveld kom kjørekarene sammen til spleiselag. Vognmannen selv drakk ikke, men han brydde seg ikke om at karene tok en dram. Geggen kom og spurte Jenny om å få en tynn kaffeskvett på flasken. Andre ganger delte han en bayer med hesten Olga og overnattet sammen med henne i stallen.

Jenny og Johannes holdt høner og griser. Slaktingen skjedde hver jul og påske. Selv om Jenny var flink til å lage mat, leide hun kokkekone i slaktetiden. Medisterkaker ble stekt og hermetisert på glass. Tor Nilssen, gift med Inger, deltok i slaktingen av den siste grisen i 1955. Johannes Steen var den vognmannen som brukte hest lengst i byen. Fra 1958 kjørte han bare lastebil, frem til han ble 77 år. 10 år senere døde denne hedersmannen, født for hundre år siden den 30. september 1895.

Hassa Horn

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
35					1	2	3
36	4	5	6	7	8	9	10
37	11	12	13	14	15	16	17
38	18	19	20	21	22	23	24
39	25	26	27	28	29	30	

Oktober

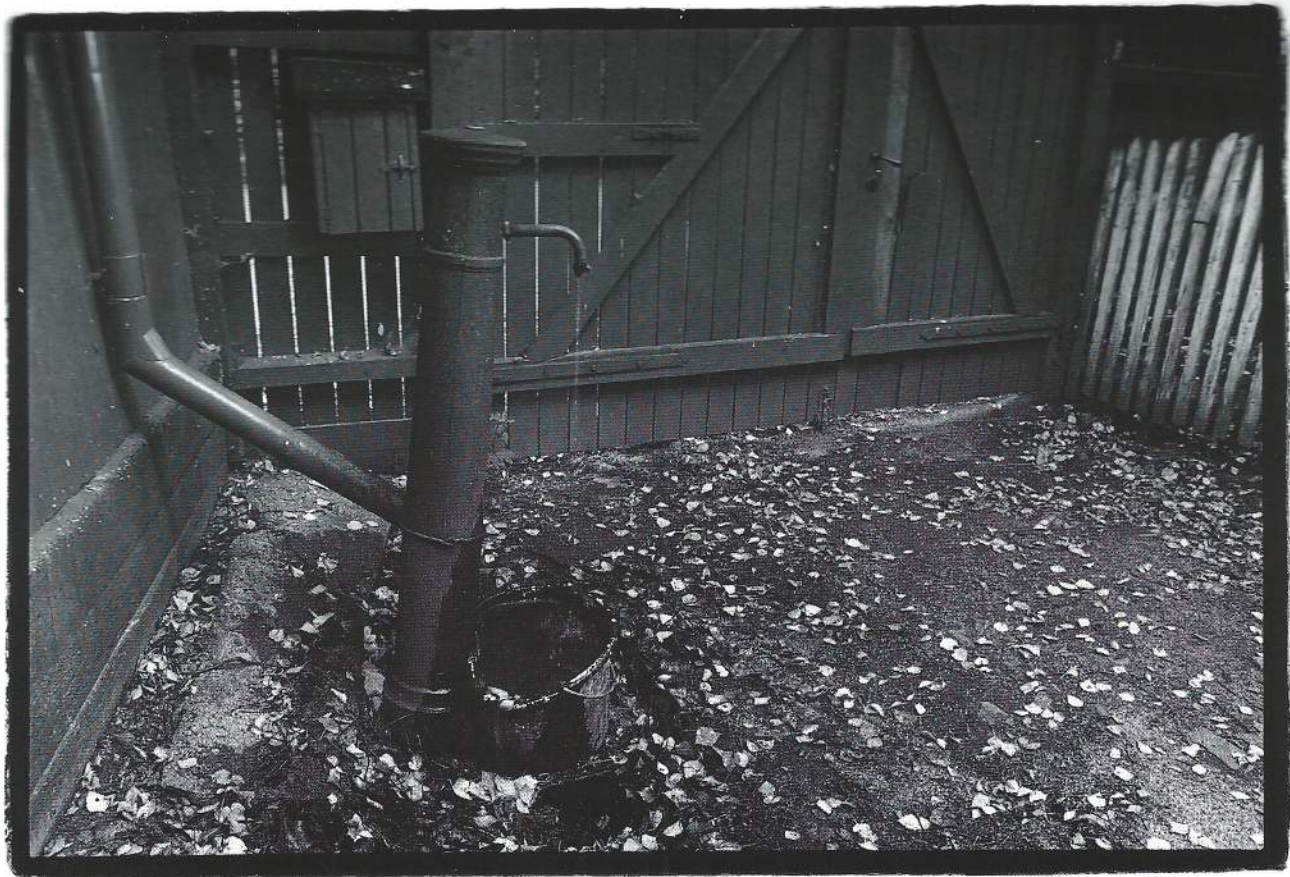

Foto: Per-Anders Rosenkvist

Vannposten i Brinken

INNENFOR PORTEN i Brinken 55 står en sliten og lutende vannpost, montert over en spillvannskum. Den er eiendommens eneste vannkilde. Vann og avløp er ikke innlagt. Det bæres i bøtter.

I «Beretning om Christiania Komm. 1837-1886» står skrevet: «... offentlige Vandposter fandtes paa mange Gadehjørner i de ældre Bydele: derhos havde privatmænd mod Erleggelse af en sum en gang for alle samt mod en aarlig Afgift erhvervet sig Ret til at føre Afstikkere fra disse Vandværker ind i sine Gaardspladse...»

De gamle vannledninger som inntil slutten av 1850 årene «...udelukkende forsynede Byen med Vand, bestode af utilhugne Furustokke, hvorigjennom der var boret et 4toms Hul...»

I 1879 ble den siste trerørsledning erstattet med støpejernsrør, samtidig kom et «Paabud om anbringelse af selvluukkende kraner for at forhindre Vandspild».

Vannposten i Brinken er av en sådan type. Man kan anta at den er innstallert etter 1879. Det er imidlertid mer sannsynlig at den ble installert etter fullførelsen av Kampen Vandreservoir i 1886 da dette reservoir ble bygd til «Forsyning av de østre bydele».

I 1859 ble det av Magistraten besluttet at bygninger oppført i billigere bygningsmaterialer skulle få et tillegg i vannavgiften på 25 til 50% da man antok at disse «huse rummede fler Individier end de bedre opførte huse». Om denne forordning fremdeles hadde vært

gyldig ved Kampens innlemmelse i Christiania må man anta at Kampens befolkning hadde bidratt sterkt til Bykassa.

De senere år har vannposten i Brinken på grunn av skader fungert som et åpent spring, den har ikke vært til å lukke. De små dråpene den har avgitt har vært til glede for småfugl og katter på varme sommerdager, samt avgitt dyrebare dråper til gipsblandinger for en av bydelens lokale gipsmakere. Vann fra denne kilde har eiendommens siste besitter, fru Dagmar Høyendal, båret i 75 år av sitt liv.

Terje Berner

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
39							1
40	2	3	4	5	6	7	8
41	9	10	11	12	13	14	15
42	16	17	18	19	20	21	22
43	23	24	25	26	27	28	29
44	30	31					

November

*Etteri på Portstuenne Tæien
— Anjæim*

— A. Espeli

De gamle portstuenne

RETT VED KAMPEN PARK ligger en liten idyll som har overlevd generasjoners planer og reguleringer. De 200 år gamle portstuenne i Økernveien er fredet, og huser i dag byborgere som vet å sette pris på å bo «på landet» midt i byen.

Sammen med portstuenne i Blytts gate, hørte de til under Tøyen hovedgård. Gården, som er over 1000 år gammel, var adelig setegård og var i flere private familiers eie før den i 1812 ble solgt til kong Frederik VI. Kongen skjenket gården til det nye universitetet som ble planlagt bygd der. Men det var kansler Jens Bjelke som i 1670 fikk «adelig sædegårdsrettigheter» for Tøyen. Gården ble da den eneste i Aker som kunne omtales som «Herregård».

Portstuenne ble trolig bygd av Wilhelm Willumsen, som dengang eide hele Tøyenområdet med Tøyen hovedgård og det som nå er Botanisk hage. Husene er i én etasje og har sadeltak. De er bygd i tømmer og er panelt. Boligene er på om lag 50 kvadratmeter, noe som antas å ha vært et rommelig husvære på den tida. Portstuenne har sannsynligvis vært brukt som boliger for gartnere og kusker som var ansatt på gården.

Universitetet eide hele eiendommen, inkludert portstuenne, fram til rundt 1960. Da overtok Oslo kommune. Etter at kommunen overtok stuenne, har de vært leid ut som vanlige boliger.

Den ene portstua har hatt sin familie der i tretti år, mens den andre feirer ti-års jubileum med sin i år. Ekteparet Grete og Terje Haagaas har ikke angret på at de i 1985 flyttet fra en stor, sentral byleilighet til landliv i Økernveien. De bor ikke aleine – eiendommen gir også rom til sju høner, en hane og to katter. Hønene er ikke som vanlige høner – de kan fly. Flere av dem flakset over til nærliggende grøntområder før de fikk bur med tak. Etter det slipper familien å dra på hønsejakt i parken.

Mona Larsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
44			1	2	3	4	5
45	6	7	8	9	10	11	12
46	13	14	15	16	17	18	19
47	20	21	22	23	24	25	26
48	27	28	29	30			

Desember

Arbeidsstokken i 1908. H. M. Winther nr. 4 fra venstre i 2. rekke. Foto: H. Christoffersen

A. H. Andersson & Co. A/S

12. DESEMBER ER DET 120 ÅR SIDEN August Helmer Andersson startet sin virksomhet under firmanavnet A. H. Andersson & Co. Andersson kom i 1870 fra Uddevalla til Kristiania. Han arbeidet noen år som metalldreier i C. Bluncks Armaturfabrikk inntil han begynte sin egen virksomhet i Slottsgaten like om hjørnet for sin tidligere arbeidsgiver.

I 1882 flyttet firmaet til Kampen og overtok pipefabrikant Eriksens hus i Normannsgata 47. Produksjonsprosessen må ha vært omstendelig, med håndspiktede tremodeller og ujevn form- og støpesand og råmateriale av utsortert skrap legert med sink. Godset ble hugget og børstet, deretter dreiet og boret med maskiner drevet av hånd- eller fotkraft. Først når det ferdige produktet kom i prøvekaret som ventiler eller tappekraner, visste man om prosessen holdt mål.

Hans Martin Winther fikk ansettelse i 1893 som regnskapsfører og kontorsjef. Gasjen var 60 kroner måneden med ti timers arbeidsdag. Han har selv skrevet: «Situasjonen på den tid var meget prekær for akademikere, så en måtte ta det som bød seg – og således kom jeg til Kampen».

Andersson overlot etter hvert ledelsen av bedriften mer og mer til Winther, som i 1915 overtok firmaet. Under hans ledelse ble A. H. Andersson & Co A/S en hjørnesteinsbedrift på Kampen. Eiendommen i Normannsgata 47 utviklet seg slik at det bygningskomplekset vi i dag kan beskue, huset en ledende armaturfabrikk med nesten 200 ansatte. Katalogen over bedriftens produkter fra 1927 inneholdt 78 illustrerte sider. Her fant man blant annet fjøskraner, klosettspyler, servantspring-

kraner, smørekopper og talerørmunnstykker.

Beliggenheten vis-à-vis Kampen skole førte til at elever ferdig med skolen gikk tvers over gaten og stilte seg i kø for å bli ansatt. En av dem var John Westerlund, født i 1928 og oppvokst i Normannsgata 4. Etter endt skolegang i 1943 fikk han jobb som visergutt, og avanserte etter hvert til kontorsjef. Han forteller at A. H. Andersson & Co. A/S hadde en stabil og solid arbeidsstokk fra Kampen, Vålerenga og Tøyen.

I 1989 ble bedriften avviklet. Konkurransen på det norske markedet var for tøff. Men Stein Michelsen, fjerde generasjon etter H. M. Winther, og John Westerlund overtok et gammelt A. H. Andersson-agentur for italienske Cimberio, ledende i Europa i produksjon av kuleventiler. De driver CIM Norge A/S og har velvilligst utlånt månedens bilde.

Hassa Horn

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
48					1	2	3
49	4	5	6	7	8	9	10
50	11	12	13	14	15	16	17
51	18	19	20	21	22	23	24
52	25	26	27	28	29	30	31